

Lydløst og levende

MAI MISFELDT | 10. marts 2014 00:01

Historien om dig og mig og vi to fortalt på en ny måde

bog

Et ægtepar og deres to børn er på sommerferie. Turen gik ikke til Pyrenæerne, som han måske drømte om, men til en campinghytte på Fyn. Her skal Benedicte og Ricard og de 11-årige tvillinger Ditte og Dylan nu koble af og hygge sig, spise godt og se på seværdigheder og hvad det nu ellers er, man gør, når man holder ferie.

Det kunne lyde som en meget traditionel intro til en meget traditionel dansk roman om det meget traditionelle nære liv, men forfatterne, for der er to af dem Anders Vægter Nielsen og Cindy Lynn Brown har grebet emnet radikalt anderledes an. Mute er skrevet i 3. person, og i en tæt vekslen mellem virkeligheden oplevet fra Richards og fra Benedictes synsvinkel.

I begyndelsen bliver man lidt forvirret, men snart danner der sig et mønster, hvor man bliver opmærksom på skiftene. Af og til er de to synsvinkler synkrone, af og til er den ene stemme en anelse foran den anden, især kommer den langsomme Richard bagefter, andre steder bryder de ind i hinanden, snakker i munden på hinanden eller etablerer én forlænget bevidsthedsstrøm. Det er en formmæssig flot måde at vise relationen mellem to

mennesker på, vise, hvad der egentlig sker i den stadige oscillering mellem nærhed og fjernhed, som vi kalder et parforhold.

Vægter Nielsen og Lynn Browns ægtepar er, som de fleste slags er flest, hvilket igen vil sige, at kønsrollerne ikke er så faste, som vi bilder os ind. Benedicte er nemlig den udfarende kraft, det er hende, der oprindeligt kørte på motorcykel, og det er hende, hvis eneste sommerferiedrøm er at se Tour de France i fred og ro. Richard er den blide, ham, der forsvinder i små absencer, bekymrer sig om regningerne og arbejder hårdt på at aflæse sin handlekraftige, stemningssvingende kone:

Toogtyve år har han kendt hende, og han er stadig ikke sikker på, om hun helst vil være alene eller gerne vil have, at han følger efter hende.

Romanen falder i seks faser, hvor de to mennesker eftersom dagene i hytten går, svinger ind og ud af egne og hinandens bevidstheder, ligesom deres relationer til børnene bliver tydelige. Om pigen tænker hun:

Kære pigebarn, hvor ville jeg dog gerne være tættere på dig. Jeg har ikke hørt om nogen pige i den alder, der er så langt fra sin mor, som vi to er fra hinanden, mens han har en helt anden oplevelse:

Det er underligt med Ditte, det er, som om hun ser lige igennem ham, som om de kan kommunikere uden ord eller fagter.

Romanen hedder Mute, og lyden på det tv, som Benedicte skal se Touren på, kommer da heller aldrig til at fungere, hvilket sjovt nok viser sig at fungere på en anden måde. Men mute eller lydløs er også den fornemmelse, man får som læser, fordi man sjældent hører replikkerne, men i stedet får dem serveret i 3. persons bevidsthedsstrømme.

Mute er et skarpt lille forsøg på en anden form for realisme. Det eneste, jeg synes, falder helt udenfor, er de faktuelle indslag om punk-musik, som åbenbart skal fortælle om Richards glemte lidenskab.

kultur@k.dk

© 2014 Kristeligt Dagblad, Vimmelskaftet 47, 1161
København K | Telefon: 33 48 05 00
Abonnement: 33 48 05 05 | Annoncer: 33 48 05 00 | Læs
mere om [ophavsret](#) og [persondatapolitik](#)